

Беше 21 март, първият ден на пролетта. Този следобед небето над Лондон беше от ясно по-ясно. През деня облаците се бяха разпръснали и следобедното слънце огряваше кулата на „Биг Бен“. Топлите му лъчи галеха покривите на Уестминстърското абатство и стигаха чак до гората от антени на покрива на „Бейкър палас“, модерен небостъргач в централната част на града.

Заг матовите стъкла на последния етаж се криеше неголяма мансарда, приличаща на бърлогата на таен агент, през която току-що е минало торнадо. Подът беше зарип с електрически кабели, отворени кутии с последно поколение електронни уреди, с хартии и купуца опаковки от китайска храна – празни и мазни. На масата, редом със списанията и ко-

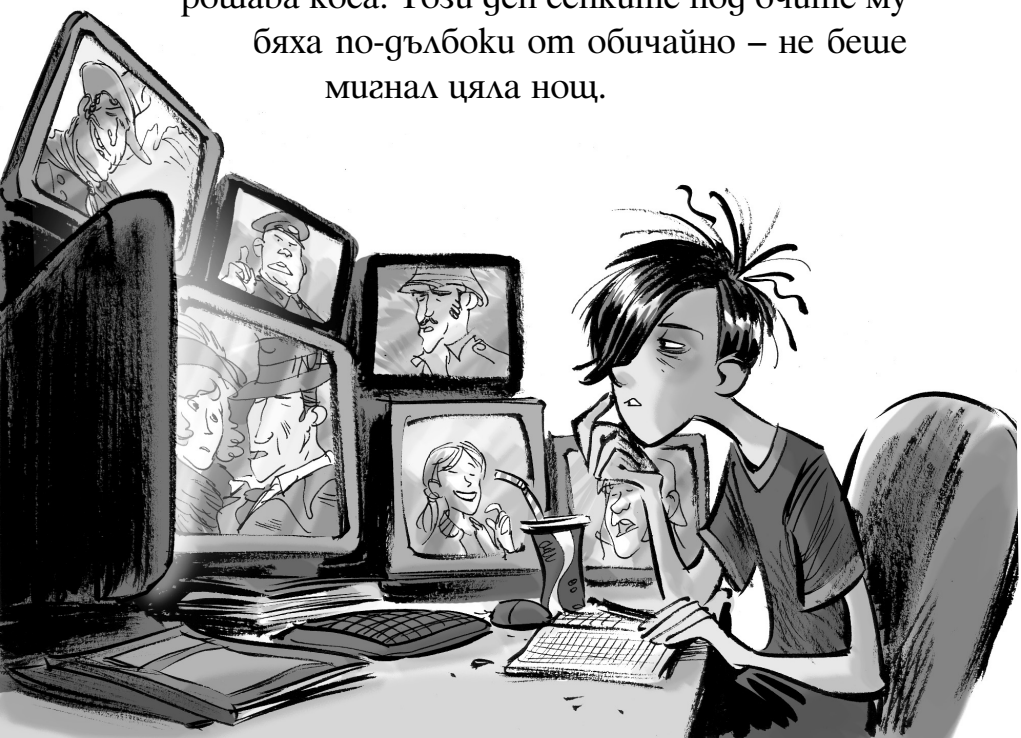
миксите, имаше шест включени монитора.

На всеки екран течеше филм. Всичките различни. И всичките без звук. Героите движеха устни, без да се чува нищо.

Четиринайсетгодишният Лари Мистър, единственият обитател на мансардата, беше седнал пред компютрите и нервно местеше поглед от един монитор на друг. От време на време той промърморваше нещо под нос и си водеше бележки. Погледът му се спря на един стар черно-бял филм от петдесетте години.

– Изядох... един зелен... слон – промълви момчето, вторачено в немите персонажи.

Лари беше сух и слаб като хамсия, с черна, рошава коса. Този ден сенките под очите му бяха по-дълбоки от обичайно – не беше мигнал цяла нощ.

Обикновено Лари, който беше заклета нощна птица, сърфираше в интернет до посреднощ. Този път обаче остана буден до сутринта не заради музикалните клипове или презентациите на последните модели мобилни телефони, а заради много по-важна причина. Трябваше да реши един проблем.

Той се почеса по главата и премести зачервените си очи върху другия екран. Русата актриса движеше бързо устни.

Момчето примигна и повтори:

– Пуленце... много... дистанционни... Ох, лудница! Глупав изпит! Няма да го издържа!

Много хора си мислеха, че Лари учи, за да получи диплома по маркетинг. Тази официална версия обаче беше за заблуда. Малцина от странните членове на многобройното му семейство (между които беше и гениалната му братовчедка Агата) знаеха истината: Лари всъщност учеше в престижното лондонско училище за детективи „Ай Интернешънъл“.

Този следобед му предстоеше труден изпит и именно той беше причина за безсънната нощ. След една седмица, през която момчето предизвикваше връстниците си от целия свят в турнир по онлайн игри, времето за учене беше отлетяло и сега бъдещият де-

тектив използваше последните часове за отчаян преговор.

Очите му се спряха на стенния часовник. Стрелките сочеха два следобед.

– Не мога да повярвам! – викна Лари, скочи от стола като ужилен и бутна масата с коляно. Голямата купчина дискове, която едва се крепеше на ръба на масата, се разпиля по пода. – Край! Времето отлетя! Вече е съвсем ясно: нямам никакви шансове... Изгубен съм!

След по-малко от час му предстоеше видео-конференция с тест за четене по устните. Според гумите на учителя му всеки детектив трябва да владее отлично тази техника.

Лари се беше упражнявал часове наред: беше гледал около двайсет филма без звук и се беше мъчил да отгатне какво говорят актьорите, наблюдавайки само движението на устните им. За съжаление, до този момент не беше успял да разгадае нито една реплика. Бележките му бяха само сбирщина от гуми без смисъл и беше сигурно, че и на изпита няма да се справи по-добре. Беше ясно, че ще получи слаба оценка. Освен ако...

– Разбира се! – щракна с пръсти той. – Трябва ми извинение, за да пропусна теста! Това е единственият ми шанс. Ще се направя на болен! Умирам. От грип... Не, по-добре от

страшна пневмония! По дяволите, къде се е гянала торбичката за лед?

– Защо ви е торбичка за лед, агент ЛМ14?

Гласът идваше от един от компютрите. Лари потрепери и бавно се обърна.

На екрана се беше появило лицето на КБ32, преподавателката от курса по четене по устни. Подобно на повечето от неговите учители, тя преподаваше и изпитваше учениците си с видеоконферентна връзка.

– Ддобър ден... – заекна Лари.

– Видях, че сте онлайн, агент, затова реших да ви се обадя веднага. Обяввахте ли вече? Починахте ли си? Можем ли да започнем?

– Ами, всъщност... – запелтечи Лари, опитвайки се да спечели време. – Всъщност тестът трябва да започне след един час...

Преподавателката вдигна вежди.

– Сега или след един час, каква е разликата? – попита сухо тя. – Може би трябва да предположа, че сте един от мързеливите ученици, които си губят времето в глупости и после използват последните минути, за да наваксам нещо?

– Рррразбира се, че не... – каза Лари и се помъчи да се усмихне невинно.

– Отлично! Тогава да започваме!

Момчето въздъхна и се настани пред монитора. КБ32 изключи звука на своя компютър. Лари познаваше добре тези тестове, защото вече трети път се опитваше да вземе този изпит. Учителката щеше да произнесе десет изречения с нарастваща трудност. Той трябва да ги възпроизведе, следейки само движението на устните ѝ.

Момчето се съсредоточи, после се опита да повтори изречението.

– Казахте... Ами... Хвоц в града?

По лицето на КБ32 се изписа неодобрение.

– Казах „Помощ, аз съм в беда“. Ай, ай, започваме зле, агент ЛМ14. Наказателна точка. Готов ли сте за следващото изречение?

Не, Лари изобцо не беше готов. Нито за следващото, нито за останалите. Искаше му се да го каже на преподавателката, да изключи компютъра и да отиде да спи. Но реши да стисне зъби до края. Вече само някакво чудо можеше да го спаси.

Докаато КБ32 прогължаваше да отваря и затваря уста като риба в аквариум, в мансардата се разнесе силен звън. Момчето подскочи: звукът идваше от айнета, безценното супертехнологично устройство, с което разполагаха всички ученици от „Ай Интернешънъл“. Това можеше да означава само едно...

На екрана се отвори още един прозорец и там се появи мустакатата физиономия на УМ60, учителя по детективска практика.

– Съжалявам, че ви прекъсвам, КБ32 – обърна се той към учителката. – За съжаление, трябва да отложите изпита с няколко дни. ЛМ14 е избран за нова мисия.

Нова мисия! Лари не повярва на късмета си.

Тези думи обикновено го паникьосваха тотално. Този път обаче му прозвучаха като нежна музика.

Момчето хвърли изпълнен с надежда поглед към учителката си.

– Добре – съгласи се тя с неохота. – Тес-

тът се отлага, агент. Ще го проведем след връщането ви... Все пак няма да отменя наказателната точка, не забравяйте.

– Съвсем справедливо – призна Лари, но не можа да скрие доволната си усмивка.

Лицето на жената от видеото изчезна.

– Заминавате утре сутринта – съобщи лаконично УМ60. – И не подценявайте тази мисия. На пръв поглед може да изглежда проста... Но един добър агент никога не сваля гарда, не го забравяйте!

УМ60 също изключи видеото. На екрана отново се появи черно-белият филм. Лари побърза да намери айнета, който, кой знае как, беше попаднал сред купчина празни кутийки от кока-кола.

Отвори съобщението, което току-що беше получил, и прочете първите редове:

РАЗСЛЕДВАНЕ В ГРАНАДА, ИСПАНИЯ.

ЦЕЛ: ДА СЕ ОХРАНЯВА ЕКЗЕМПЛЯР

ОТ РОЗАТА НА АЛХАМБРА.

ПРИЛОЖЕНИ ПОДРОБНОСТИ.

Лари погледна през прозореца на „Бейкър палас“ и се усмихна.

На безупречно поддържаната английска ливада пред „Мистъри хаус“ бяха разположени няколко препятствия за конен спорт. Близо до тях стояха един бял котарак и една черна кобила, един мъж в смокинг и папйонка и едно дванайсетгодишно момиче, облечено в костюм за езда.

Уотсън, сибирският бял котарак, наблюдаваше младата кобила с недоверие. Новодошлата сякаш не му беше много симпатична.

– Хайде, Уотсън, не бъди толкова срамежлив! – подкани котарака си Агата Мистъри и погали гривата на кобилката. – Приблужи се, Мис Марпъл няма да ти направи нищо лошо... Тя е най-кроткото конче от конюшната на чичо Далтън!

Мис Марпъл беше чистокръвна английска кобила. Намираще се в обширния парк на

„Мистъри хаус“ в качеството си на... гост.

Далтън Мистъри, един от многобройните чичовци на Агата, беше собственик на конюшня близо до Лондон. За жалост, преди седмица там беше избухнал пожар и беше нанесъл сериозни щети. Чичо Далтън трябваше да ремонтира сградата и за да настани някъде безценните си състезателни коне, беше мобилизирал всичките си роднини в района.

– От ваша страна, госпожице Агата, беше много мило, че приехте да се грижим за Мис Марпъл – отбеляза господин Кент, верният иконом на „Мистъри хаус“.

– Тук място не липсва – отвърна Агата, после се усмихна. – Питам се само какво биха казали мама и татко, ако решат да се приберат и заварят коня тук.

– Не мисля, че ще ги видим преди април – поклати глава господин Кент. – Ако не греша, в този момент господин и госпожа Мистъри се намират някъде в южната част на Атлантическия океан. Но вие знаете по-добре.

– Те са на Недостъпния остров от архипелага Тристан да Куня – уточни Агата. – Изучават там някакъв угаснал вулкан... Със сигурност сега имат по-важни неща, за които да мислят.

Момичето постави крак на стремето и скочи на седлото.

Икономът ѝ подаде юздите. Той беше бивш шампион по бокс и имаше исполинска фигура и мощна челюст, сякаш изсечена от гранит. В миналото беше упражнявал многобройни професии и между другото беше работил на хиподрума в Аскот, един от най-известните в Обединеното кралство. Притежаваше и редовна карта за инструктор по езда.

Агата никога не се беше интересувала от конна езда. Тя беше изключително наблюдателна, имаше феноменална памет и мечтаеше да стане известна писателка на криминални романи.

От известно време искаше да напише трилър, чието действие да е свързано с конни състезания. Появата на Мис Марпъл в „Мистъри хаус“ беше отлична възможност да се запознае по-добре с конете. Тези животни бяха изключителни! Да не говорим, че кобилката носеше името на нейната любима героиня от криминалните романи!

Агата веднага беше отделила една част от парка на имението, за да потренира малко крос кънтри – преодоляване на препятствия в полеви терен.

Момичето застана на около двайсетина метра пред първата бариера.

Мис Марпъл очакваше заповеди. Агата леко смушка кобилата с ботушите си. Тя потегли в тръс и постепенно увеличи скоростта.

– Дръжте гърба по-изправен! – извика господин Кент. – Гледайте пред себе си!

Агата скъси леко юздите. Мис Марпъл скочи, макар и да беше на сравнително голямо разстояние от препятствието. Прескочи го без никакво затруднение, приземи се елегантно на ливадата и веднага се спусна към следващото препятствие.

– Браво на коня! И на ездача! – възкликна един глас зад гърба на Агата.

С крайчеца на окото си момичето забеляза, че до господин Кент се беше появил братовчед ѝ Лари. Носеше ярка риза с къс ръкав и се усмихваше весело.

Лари поздравя братовчедка си с учтив церемониален поклон.

Уотсън, който лежеше на тревата малко по-встрани, възприве този жест като опит да го уловят. Той засъска и се стрелна към господарката си, но така се озова точно на пътя на Мис Марпъл! Когато усети, че ще бъде прегазен, сибирският котарак замръзна на място и ужасено ококори очи.

– Дръпнете юздите, госпожице! – извика господин Кент.

Агата веднага се подчини. Мис Марпъл спря, но все пак се вдигна на задните си крака. Момичето политна назад и притисна крака в хълбоците на животното, за да не падне.

Мис Марпъл изпръхтя, тръсна глава, но бързо се успокои.

– Наред ли е всичко? – дотича запъхтян господин Кент.

– Разбира се – усмихна се Агата и погали гривата на коня, после скочи на земята и отиде при Лари. – Е, скъпи братовчедо, сигурен ли си, че този път нямаш нужда от помощта ни?

Лари се ококори. Как беше отгатнала това, за което беше дошъл?

– Мога ли да попитам какво имате предвид, госпожице Агата? – попита озадачено господин Кент.

Агата потърка върха на чипото си носле. Правеше го всеки път, когато се хвърляше в някое от своите предположения.

– Лари заминава – каза тя. – От гжоба му стърчи плик със самолетни билети, а грехите му подсказват, че отива на топло... Със сигурност от „Ай Интернешънъл“ са му поверили нова мисия. Но за разлика от друг път, Лари не е паникьосан. Кое то ме кара да предположа, че случаят, който са му възложили, не е сложен и той няма нужда от нашата помощ... Ще заминеш сам, нали така?

– Всичко позна. Освен последната подробност – отговори момчето тържествуващо. – Взех самолетни билети и за вас. Посока Испания, Андалусия, посещение на прочутите градини на Алхамбра!

– Прекрасно! – зрейна Агата. – Този уикенд в Гранада се провежда годишният Международен ботанически панаир... Точно в двореца Алхамбра!

Лари се засмя – известна му беше страстта на братовчедка му към цветята и градинарството. Знаеше, че поканата ще я зарадва.

– Този път – каза небрежно той, – вашият престой ще бъде само ваканция на пълен пансион! Смятайте я за подарък в знак на благодарност за всички случаи, в които сте ми помагали... хм... инкогнито. Тази мисия е толкова лесна, че може да я осъществи дори и дете. Може би са ми я поверили като награда за последните успехи, които постигнах...

Агата и господин Кент си размениха многозначителни погледи.

– Ще бъде като разходка! – продължи Лари. – И със сигурност няма да имаме нужда от твоя небезизвестен нюх, Агата. Ще дойдете ли с мен? Тръгваме утре сутринта в седем!

– Ами... Тази вечер чичо Далтън ще дойде да вземе Мис Марпъл и ангажиментът ни

приключва – Агата хвърли поглед към кобилката. – Съгласна съм, тръгваме!

– Между другото – предложи господин Кент – не е зле да погледнем картата, нали?

Специалистът по всичко в „Мистъри хаус“ говореше за голямата карта на света, която се намираше в салона на къщата. На нея бяха отбелязани имената и адресите на всички роднини на Агата и Лари, пръснати из петте континента. Агата обаче нямаше нужда да се консултира с картата – спомняше си отлично, че в Гранада живее някой си Мануел Мистъри, танцьор на фламенко. Трябваше само да намери номера му и да се свърже с него.

– Не мисля, че този път е нужно да притесняваме някой роднина – възрази Лари. – Пак ви повтарям: ще бъде като детска игра!

– Гиг, който познава града, ще ни бъде полезен във всички случаи – каза Агата и тръгна към имението. – А пък и един добър детектив никога не сваля гарда, нали?

Лари се намръщи. Братовчедка му повтори точно думите на агент УМ60! Защо никой не му се доверява?

После обаче си спомни за прекрасната испанска пролет и безплатната ваканция, която го очакваше, и веднага си върна доброто настроение.